

اکنون آفتاب غم من بلب بام رسیده و دیر یازود باید بر اهی بروم که همه ناگزیر
خواهند رفت، ولی چه زنده باشم و چه نباشم امیدوارم و بلکه یقین دارم که این
آتش خاموش نخواهد شد و مردان پدار کشور این مبارزه ملی را آتش در دنبال
میکنند تا محپه برسد. اگر قرار باشد در خانه خود آزادی عمل نداشته باشیم و
پگانگان بر ما تسلط باشند ورشته ای برگردن ما بگذارند و ما را ابرسوی که
میخواهند بکشند، هرک بر چنین زندگی ترجیح دارد و مسلم است که ملت ایران
با آن سوابق درخشان تاریخی و خدماتیکه بفرهنگ و تمدن جهان کرده است،
هرگز زیر بار این سنگ نمیرود. امروز مبارزه بزرگی را ملت ما شروع
کرده است که هیچکس از ابهت آن غافل نیست. البته در اینگونه
جنبشهای اجتماعی باید در مقابل هرگونه محسوسیت ایستادگی کرد و در برابر
آن آماده بود هیچ مبارزه ای هر قدر کوچک و ناچیز باشد با آسانی
بمچه نمیرسد. تاریخ بریم گنج میسر نمیشود. در این راه نیز سعی ناکرده بجائی
شوان رسید

نطق بیستم تیر ماه هزار و سیصد و سی و مجلس شورای ملی